

আমি বহুত শক্তিশীলী হৈ আছো। পিতাক স্মরণ করিলে আমি সতোপ্রধান দেবতা হৈ যাম। ক্রম অনুযায়ী অলপ পার্থক্যতো

থাকে। কিছুমান আত্মা পবিত্ৰ হৈ সত্যোপধান দেৱতা হৈ যায়, কিছুমান আত্মা সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ নহয়। জ্ঞানক অলপো নাজানে। পিতাই বুজাইছে - পিতাৰ পৰিচয়তো নিশ্চয় সকলোৱে পাব লাগে। শেষৰ ফালে পিতাকতো জানিব নহয় জানো। বিনাশৰ সময়ত সকলোৱে গম পাব পিতা আহিছে। এতিয়াও কোনো-কোনোৱে কয় - ভগৱান নিশ্চয় ক'ববাত আহিছে কিন্তু গম পোৱা নাযায়। এনেকৈ ভাবে যে যিকোনো ৰূপত আহি যাব। মনুষ্য মততো বহুত আছে নহয় জানো, তোমালোকৰ হৈছে এটাই ঈশ্বৰীয় মত। তোমালোক ঈশ্বৰীয় মতৰ দ্বাৰা কি হোৱাগৈ? এটা হৈছে মনুষ্য মত, দ্বিতীয়টো হৈছে ঈশ্বৰীয় মত আৰু তৃতীয়টো হৈছে দেৱতা মত। দেৱতাসকলকো মত কোনে দিলে? পিতাই। পিতাৰ শ্ৰীমত হৈছেই শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলাঁতা। 'শ্ৰী শ্ৰী' বুলি পিতাকেই কোৱা হ'ব, মনুষ্যক নহয়। 'শ্ৰী শ্ৰী'হে আহি শ্ৰী (শ্ৰেষ্ঠ) কৰি তোলে। দেৱতাসকলকো শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলাঁতা পিতাই হয়, তেওঁক 'শ্ৰী শ্ৰী' বুলি কোৱা হ'ব। পিতাই কয় - মই তোমালোকক এনেকুৱা যোগ্য কৰি তোলা। সেইসকল লোকে আকৌ নিজৰ ক্ষেত্ৰতে 'শ্ৰী শ্ৰী' উপাধি ৰাখি দিছে। সন্মিলনতো তোমালোকে বুজাব পাৰা। তোমালোকেই বুজাবৰ বাবে নিমিত্ত হৈছা। 'শ্ৰী শ্ৰী'তো এজন শিৱবাবাই হয় যিয়ে এনেকুৱা শ্ৰী দেৱতা কৰি তোলে। সেই লোকসকলে শাস্ত্ৰ আদিৰ শিক্ষা লৈ উপাধি লৈ আহে। তোমালোককতো 'শ্ৰী শ্ৰী' পিতাইহে শ্ৰী অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠ কৰি গঢ়ি আছে। এয়া হৈছেই তমোপধান ব্ৰহ্মাচাৰী সৃষ্টি। ব্ৰহ্মাচাৰীৰ দ্বাৰা জন্ম লয়। ক'ত পিতাৰ উপাধি, ক'ত এই পতিত মনুষ্যই নিজৰ ওপৰত ৰাখিছে। সঁচা শ্ৰেষ্ঠ মহান আত্মাতো দেৱী-দেৱতাসকল নহয় জানো। সত্যোপধান সৃষ্টিত কোনো তমোপধান মনুষ্য থাকিব নোৱাৰে। ৰজোত ৰজো মনুষ্যই হ'ব, তমোগুণী নহয়। বৰ্ণৰ বিষয়েও গায়ন কৰা হয়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা, আগতেতো আমি একোৱে বুজি পোৱা নাছিলো। এতিয়া পিতাই কিমান বুদ্ধিমান কৰি তোলে। তোমালোক কিমান ধনবান হৈ যোৱা। শিৱবাবাৰ ভঁৰাল ভৰপূৰ হয়। শিৱবাবাৰ কিহ'ৰ ভঁৰাল? (অবিনাশী জ্ঞান-ৰত্নৰ) শিৱবাবাৰ ভঁৰাল ভৰপূৰ কাল-কন্টক দূৰ। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞান ৰত্ন দিয়ে। নিজেই সাগৰ। জ্ঞান ৰত্নৰ সাগৰ হয়। সন্তানসকলৰ বুদ্ধি বেহদলৈ যোৱা উচিত। ইমান কোটি আত্মা সকলোৱে নিজৰ-নিজৰ শৰীৰ ৰূপী আসনত বিৰাজমান হৈ আছে। এয়া বেহদৰ নাটক। আত্মা এই আসনত বিৰাজমান হয়। এখন আসন আনখনৰ লগত নিমিলে। সকলোৰে অবয়ব বেলেগ-বেলেগ হয়, ইয়াকেই কোৱা হয় প্ৰকৃতিৰ আশ্চৰ্য। প্ৰত্যেকৰে কেনেকুৱা অবিনাশী ভূমিকা আছে। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাত ৪৪ৰ ৰেকৰ্ড ভৰপূৰ হৈ থাকে। অতি সূক্ষ্ম হয়। ইয়াতকৈ সূক্ষ্ম আশ্চৰ্য একো হ'ব নোৱাৰে। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাত সকলো ভূমিকা ভৰি আছে, যিয়ে ইয়াতেই ভূমিকা পালন কৰে। সূক্ষ্মবতনততো কোনো ভূমিকা পালন নকৰে। পিতাই কিমান ভালদৰে বুজায়। পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোকে সকলোবোৰ জানি যোৱা। এয়াই হৈছে জ্ঞান। এনেকুৱা নহয় যে তেওঁ সকলোৰে অন্তৰৰ কথা জানে। এই জ্ঞানক জানে, যি জ্ঞান তোমালোকৰ বুদ্ধিতো ইমাৰ্জ (উদয়) হৈ আছে। যি জ্ঞানৰ দ্বাৰাহে তোমালোকে ইমান উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰা। এইটোও বুজি পোৱা নহয় জানো। পিতা হৈছে বীজৰূপ। তেওঁৰ বৃক্ষৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান আছে। মনুষ্যইতো লাখ-লাখ বছৰৰ আয়ুস দি দিছে, সেয়েহে জ্ঞান উদয় হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকে সংগমত এই সকলো জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰি আছা। পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোকে গোটেই চক্ৰক জানি যোৱা। ইয়াৰ আগতে তোমালোকে একো নাজানিছিল। এতিয়া তোমালোক সংগমত আছা। এইটো হৈছে তোমালোকৰ অন্তিম জন্ম। পুৰুষাৰ্থ কৰি-কৰি তোমালোক সম্পূৰ্ণ ব্ৰাহ্মণ হৈ যাবা। এতিয়া হোৱা নাই। এতিয়াতো ভাল-ভাল সন্তানো ব্ৰাহ্মণৰ পৰা শূদ্ৰ হৈ যায়। ইয়াকে কোৱা হয় মায়াৰ হাতত পৰাজিত হোৱা। বাবাৰ কোলা (ছত্ৰ ছায়া)ৰ পৰা পৰাজিত হৈ ৰাৱণৰ কোলালৈ গুচি যায়। ক'ত পিতাৰ শ্ৰেষ্ঠ হোৱাৰ কোলা, ক'ত ব্ৰষ্ট হোৱাৰ কোলা। ছেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি। চেকেণ্ডত পুৰা দুৰ্দশা হৈ যায়। ব্ৰাহ্মণ সন্তানে ভালদৰে জানে - কেনেকৈ দুৰ্দশা হৈ যায়। আজি পিতাৰ হৈ যায়, কাইলৈ আকৌ মায়াৰ হাতোৰাত আহি ৰাৱণৰ হৈ যায়। আকৌ তোমালোকে ৰক্ষা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে তেতিয়া কোনো-কোনো ৰক্ষাও পৰে। তোমালোকে যেতিয়া দেখা যে ডুবিব ধৰিছে তেতিয়া ৰক্ষা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি থাকা। কিমান মত বিৰোধ হয়।

পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়। ইয়াত স্কুলত তোমালোকে নপঢ়া জানো। তোমালোকে গম পোৱা কেনেকৈ আমি এই চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰোঁ। তোমালোক সন্তানসকলে শ্ৰীমত পোৱা এনেকুৱা-এনেকুৱা কৰা। ভগৱানুৰাচতো নিশ্চয় হয়। তেওঁৰ শ্ৰীমত নহ'ল জানো। মই তোমালোক সন্তানসকলক এতিয়া শূদ্ৰৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ আহিছো। এতিয়া কলিয়ুগত হৈছে শূদ্ৰ সম্প্ৰদায়। তোমালোকে জানা কলিয়ুগ সম্পূৰ্ণ হ'বৰ হৈছে। তোমালোক সংগমত বহি আছা। এই পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোকে জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিছা। শাস্ত্ৰ যিসকলে ৰচিছে সেই সকলোবোৰত মনুষ্য মতহে আছে। ঈশ্বৰতো শাস্ত্ৰ ৰচনা নকৰে। এখন গীতাৰ ওপৰতেই কিমান নাম ৰাখি দিছে। গান্ধী গীতা, টেগ'ৰ (ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰ) গীতা আদি-আদি। অসংখ্য নাম আছে। মনুষ্যই গীতা ইমান কিয় পঢ়ে? বুজিতো একোৱেই নাপায়। সেইকেইটা অধ্যায়কে লৈ নিজৰ-নিজৰ ফালৰ পৰা অৰ্থ উলিয়াই থাকে। সেয়াতো সকলো মনুষ্যৰ দ্বাৰা ৰচিত হৈ নগ'ল জানো। তোমালোকে ক'ব পাৰা মনুষ্য মতেৰে ৰচিত গীতা পঢ়াৰ বাবে আজি এনেকুৱা অৱস্থা হৈছে। গীতাই প্ৰথম নম্বৰৰ শাস্ত্ৰ নহয় জানো। সেয়া হৈছে দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ। এয়া হৈছে তোমালোকৰ ব্ৰাহ্মণ কূল। এইটোও ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম নহয় জানো। কিমান ধৰ্ম আছে, যিয়ে

যি ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে তেওঁৰ নামেৰেই সেই ধৰ্মটি প্ৰচলিত হৈ থাকে। জৈন ধৰ্মৰ সকলো মহাবীৰ বুলি কয়। তোমালোক সন্তানসকল সকলো মহাবীৰ-মহাবিৰংগনা হোৱা। তোমালোকৰ মন্দিৰত স্মাৰক আছে। ৰাজযোগ দেখুওৱা নাই জানো। তলত যোগ-তপস্যাত বহি আছে, ওপৰত ৰাজ্যৰ চিত্ৰ আছে। ৰাজযোগৰ একুৰেট (সঠিক) মন্দিৰ আছে। পিছলৈ কোনোবাই কিবা নাম ৰাখিছে, কোনোবাই আন কিবা। স্মাৰক একেবাৰে সঠিক, বুদ্ধি খটুৱাই সঠিককৈ বনাইছে আকৌ মিয়ে যিটো নাম কৈছে সেইটোৱে ৰাখি দিছে। এইটো আৰ্হি (নমুনা) ৰূপত বনাইছে। স্বৰ্গ আৰু ৰাজযোগ সংগমযুগৰ বনোৱা হৈছে। তোমালোকে আদি, মধ্য, অন্তক জানা। আদিকো তোমালোকে দেখিছা। আদি সংগমযুগকেই কোৱা বা সত্যযুগকেই কোৱা। সংগমযুগৰ দৃশ্য তলত দেখুৱাইছে আকৌ ৰাজ্যৰ দৃশ্য ওপৰত দেখুৱাইছে। গতিকে সত্যযুগ হৈছে আদি আকৌ মধ্যত হৈছে দ্বাপৰ। অন্তকতো তোমালোকে দেখিছাই। এই সকলোবোৰ নিঃশেষ হৈ যাব। সম্পূৰ্ণ স্মাৰক বনোৱা আছে। দেৱী-দেৱতাসকলেই আকৌ বাম (বিকাৰী) মাৰ্গত যায়। দ্বাপৰৰ পৰা বাম মাৰ্গ আৰম্ভ হয়। স্মাৰক একেবাৰে সঠিক। স্মাৰক হিচাপে বহুত মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছে। ইয়াতেই সকলোবোৰ চিহ্ন আছে। মন্দিৰো ইয়াতেই নিৰ্মাণ কৰা হয়। দেৱী-দেৱতা ভাৰতবাসীয়েই ৰাজত্ব কৰি গৈছে নহয় জানো। পিছলৈ কিমান মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰে। শিখ লোক বহুত হ'লে তেওঁলোকে নিজৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিব। মিলিটেৰীসকলেও নিজৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰে। ভাৰতবাসীয়ে নিজৰ কৃষ্ণ বা লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিব। হনুমান, গণেশৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিব। এই গোটেই সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, কেনেকৈ স্থাপনা, বিনাশ, পালনা হয় - এয়া তোমালোকেহে জানা। ইয়াকে কোৱা হয় অন্ধকাৰ ৰাতি। ব্ৰহ্মাৰ দিন আৰু ৰাতি বুলি গায়ন কৰা হয় কিয়নো ব্ৰহ্মাই চক্ৰত আছে। এতিয়া তোমালোক হৈছা ব্ৰাহ্মণ পিছলৈ দেৱতা হ'বগৈ। মুখ্যতো ব্ৰহ্মাই নহ'ল জানো। মুখ্য স্থানত ব্ৰহ্মাক ৰখা হ'ব নে বিষ্ণুক! ব্ৰহ্মা হৈছে ৰাতিৰ আৰু বিষ্ণু হৈছে দিনৰ। তেৱেঁই ৰাতিৰ পৰা আকৌ দিনলৈ আহে। দিনৰ পৰা আকৌ ৪৪ জন্মৰ পাছত ৰাতিলৈ আহে। কিমান সহজ বুজনি। এইটোও সম্পূৰ্ণ স্মৃতিত ৰাখিব নোৱাৰে। সম্পূৰ্ণকৈ নপঢ়ে সেয়েহে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি পদ প্ৰাপ্ত কৰে। যিমানই স্মৰণ কৰিবা সতোপ্ৰধান হ'বগৈ। ভাৰতেই সতোপ্ৰধান আকৌ ভাৰতেই তমোপ্ৰধান হয়। সন্তানসকলৰ কিমান জ্ঞান আছে। এই জ্ঞান মন্থন কৰিব লাগে। এই জ্ঞান হৈছেই নতুন সৃষ্টিৰ বাবে, যি বেহদৰ পিতাই আহি দিয়ে। সকলো মনুষ্যই বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰে। ইংৰাজ লোকসকলেও কয় - অ' গড্ ফাদাৰ লিবাৰেটৰ (ঈশ্বৰ পিতা উদ্ধাৰ কৰোঁতা), গাইড (মাৰ্গ প্ৰদৰ্শক), অৰ্থতো তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে। পিতাই আহি দুখৰ সৃষ্টি আইৰণ এজৰ পৰা উলিয়াই গ'ল্ডেন এজলৈ (স্বৰ্ণিম যুগ) লৈ যায়। গ'ল্ডেন এজ নিশ্চয় পাৰ হৈ গৈছে সেইবাবেতো স্মৰণ কৰে নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকল আন্তৰিক আনন্দত থাকিব লাগে আৰু দৈৱী কৰ্মও কৰিব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) পিতাৰ পৰা যি অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ অক্ষয় খাজনা (সম্পত্তি) প্ৰাপ্ত কৰি আছা সেয়া স্মৃতিত ৰাখি বুদ্ধিক বেহদলৈ লৈ যাব লাগে। এই বেহদৰ নাটকত কেনেকৈ আত্মাসকল নিজৰ-নিজৰ আসনত বিৰাজমান হৈ আছে - প্ৰকৃতিৰ এই আশ্চৰ্যক সাম্বলি হৈ চাব লাগে।

(2) সদায় বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি থাকিব লাগে যে আমি সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ হয়, আমি পিতাৰ শ্ৰেষ্ঠ কোলা (ছত্ৰ ছায়া) প্ৰাপ্ত কৰিছো। আমি ৰাৱণৰ কোলাত যাব নোৱাৰো। আমাৰ কৰ্তব্য হৈছে - যিসকল ডুবি আছে তেওঁলোকক ৰক্ষা কৰা।

বৰদান: সেৱা-ভাৱে সেৱা কৰি আগবাঢ়োঁতা আৰু বঢ়াওঁতা নিৰ্বিল্প সেৱাধাৰী হোৱা
 সেৱা-ভাৱে সফলতা আনি দিয়ে, সেৱাত যদি দাঙিকতা (মই বৰ ভাব) আহি যায় তেতিয়াহ'লে তাক সেৱা-ভাৱ বুলি কোৱা নহ'ব। যিকোনো সেৱাত যদি দাঙিকতা মিহলি হয়, তেতিয়া পৰিশ্ৰমো বেছি, সময়ো বেছি লাগে আৰু নিজৰ সন্তুষ্টতাও নাথাকে। সেৱা-ভাৱ থকা সন্তানসকলে নিজেও আগবাঢ়ে আৰু আনকো আগবঢ়াই লৈ যায়। তেওঁলোকে সদায় উৰন্ত কলাৰ অনুভৱ কৰে। তেওঁলোকৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাই নিজক নিৰ্বিল্প কৰি তোলে আৰু আনৰো কল্যাণ কৰায়।

স্লোগান: জ্ঞানী আত্মা সেইজন যি সূক্ষ্ম আৰু আকৰ্ষণীয় বন্ধনৰ পৰাও মুক্ত হয়।

!! ওম্ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!